

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1651/2019
05.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Бојан Јовић, адвокат из ... и Александра Грујичић, адвокат из ..., против туженог ЈП "Електропривреда Србије" Београд, Технички центар Краљево, Одсек за техничке услуге Лозница, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2145/2018 од 19.11.2018. године, у седници одржаној 05.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2145/2018 од 19.11.2018. године, тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лозници П1 91/18 од 24.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати 3.625,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 91/18 од 24.07.2018. године, ставом првим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име дела неисплаћене отпремнине утврђене решењем о исплати отпремнине због одласка у пензију од 17.01.2017. године, плати износ од 61.611,30 динара, са законском затезном каматом од 18.01.2017. године до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова поступка плати 37.100,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је захтев преко досуђеног износа до траженог износа од 37.500,00 динара одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2145/2018 од 19.11.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П1 91/18 од 24.07.2018. године и одбијен захтев тужиоца за исплату разлике отпремнине у износу од 61.611,30 динара, са законском каматом од 18.01.2017. године до исплате и захтев за накнаду трошкова поступка од 37.500,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком директора туженог од 13.03.2014. године одобрен је зајам запосленима у том привредном друштву, уз обавезу враћања зајма до престанка радног односа. Том одлуком одобрен је зајам и тужиоцу, па је тужена приликом исплате отпремнине тужиоцу због одласка у пензију дана 17.01.2017. године, износ отпремнине умањила за износ од 61.611,50 динара, који представља износ неисплаћеног дела зајма. Одлуком надзорног одбора туженог од 15.12.2017. године, запосленима у јавном предузећу "Електропривреда Србије" отписан је дуг по основу зајма који је у циљу побољшања материјалног положаја одобрен запосленима претходном одлуком.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да је тужилац коме је преостали део зајма одбијен од отпремнине, на тај начин стављен у неравноправан положај у односу на остале запослене туженог који су остали у радном односу и за које је тужени донео одлуку о отпису потраживања по основу тог зајма. Осим тога, исплата отпремнине представља обавезу послодавца прописану чланом 119. Закона о раду, које се ни један запослени сходно члану 60. став 4. Устава Републике Србије не може одређи.

По становишту другостепеног суда, у време доношења одлуке туженог о отпису дуга запослених, тужилац више није био у радном односу због чега његов статус није упоредив са статусом запослених код туженог, па је због тога преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда није правилно.

По оцени Врховног касационог суда, побијана другостепена пресуда заснована је на погрешној примени материјалног права.

Према члану 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, послодавац је дужан да у складу са општим актом исплати запосленом отпремнину при одласку у пензију.

Према члану 60. став 4. Устава Републике Србије, нико се не може одређи права на правичну накнаду за рад и на правну заштиту за случај престанка радног односа.

У конкретном случају, у решењу о исплати отпремнине због одласка у пензију тужени је утврдио право тужиоцу на отпремнину и њену висину. У овом решењу није назначено да ће се тај износ умањити или пребити за износ зајма који је тужиоцу исплаћен у марту 2014. године. Како је решење туженог постало коначно јер га тужилац није побијао, а ни тужени стављао ван снаге, то је тужени био у обавези да тужиоцу исплати отпремнину у висини коју је утврдио својим решењем. Отпремнина није могла бити пребијана за износ одобреног зајма. Потраживање тужиоца према туженом – исплата отпремнине и потраживање туженог према тужиоцу – исплата

одобреног зајма, није подобно за пребијање, јер се не може запленити (члан 341. став 1. тачка 1. ЗОО), имајући у виду одредбу члана 60. став 4. Устава Републике Србије.

Одлука о трошковима поступка донета је правилно на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Тужиоцу који је успео са ревизијом, на основу члана 153, 154, 163. и 165. став 2. ЗПП, а према важећој АТ и ТТ, досуђени су трошкови ревизијског поступка у износу од 33.625,00 динара и то за састав ревизије 12.000,00 динара, за судску таксу на ревизију 8.650,00 динара и судску таксу на ревизијску пресуду 12.975,00 динара.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић